

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομος

Συνδρομὴ ἑτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.— Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.— Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

8 Ἀπριλίου 1879

Σφραγὶς τῆς Ἐθνικῆς χρηματιστικῆς Τραπεζῆς ἐπὶ
ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΕΙΟΥ

Ἡ ἀνωτέρω σφραγὶς ἐλήφθη ἐκ τοῦ κατωτέρω ἐγ-
γράφου. Χάριν δὲ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν σημειοῦμεν
τὰ ἐξῆς περὶ τῆς Τραπεζῆς ταύτης: Διὰ ψήφισματος
τοῦ Κυβερνήτου τῆς 2 φεβρουαρίου 1828 συνεστήθη ἡ Ἐ-
θνικὴ Χρηματιστικὴ Τράπεζα. Τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐνε-
κρίθη παρὰ τῆς ἐν Ἀργεῖ Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, συνε-
πεῖα δὲ τῆς ἐγκρίσεως ταύτης ἐξεδόθη τὴν 3 φεβρουα-
ρίου 1830 ἕτερον ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου ὁρίσαν τὸ
κεφάλαιον τῆς Τραπεζῆς εἰς 6492 μετοχὰς (ἀνὰ 500
φοίνικας ἐκάστην), καὶ τὸν χρόνον τῆς διαρκείας αὐτῆς
ἐπὶ πέντε ἔτη, ἤτοι μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου 1835. Ἡ Τρά-
πεζα αὕτη μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἔπαυσε
τὰς ἐργασίας της, ἤτοι εὐθὺς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κυ-
βερνήτου. Σ. τ. Δ.

*
*
*

Ἀρ. 41. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἡ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς χρηματιστικῆς Τραπεζῆς
Ἐπιτροπὴ
Πρὸς τὸν Κύριον Ἀντωνίων Μ. Ἀντωνόπουλον,
εἰς Τεργέστην.

Παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ἐξουχότητος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλ-
λάδος ἐμετρήθησαν εἰς τὴν Ἐθνικὴν χρηματιστικὴν Τρά-
πεζαν γρόσια πέντε χιλιάδες, ἀρ. 5000, ἀφαιρωθέντα
παρ' ἡμῶν, τὰ ὅποια κατεγράφησαν εἰς τὰς βίβλους τοῦ
ἔθνους, εἰς μνημόσυνον τῆς ἀγαθοεργίας σας. Δεχθῆτε
λοιπὸν τὴν παροῦσαν ὡς τεκμηρίον τῆς εἰς τοῦτο εὐα-
ρεστήσεως τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς χρηματιστικῆς Τραπεζῆς
Ἐπιτροπὴ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ
Α. ΚΟΝΤΟΣΤΑΥΛΟΣ
Γ. ΣΤΑΥΡΟΣ.

Ἐν Αἰγίνῃ, τὴν 30 Μαρτίου 1828.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ
ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.— Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].
Συνήχια: ἰδί σελ. 193.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἐρ ᾧ ὁ Πονηρίδης λαλεῖ περισσύτερον ἰσῶς
τοῦ δέοτος.

Ὁ Φίξ ἀνεῦρε μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπὶ τῆς
προκουμαίας τὸν Πονηρίδην, ὅστις περιεφέρετο

ἀσκόπως καὶ ἐθεώρει, διότι δὲν ἐνόμιζεν ὅτι εἶ-
χεν ὑποχρέωσιν καὶ αὐτὸς νὰ μὴ θεωρῇ.

— Λοιπὸν, φίλε μου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Φίξ
πλησιάζων, ἐπεθεωρήθη τὸ διαβατήριόν σας;

— Ἄ! σεῖς εἴσθε, κύριε ἀπῆντησεν ὁ γάλ-
λος. Εὐχαριστῶ. Εἶμεθα ἐν τάξει.

— Καὶ περιεργάζεσθε τὸν τόπον;

— Μάλιστα. Ἀλλὰ ἡμεῖς πηγαίνομεν τόσον
γρήγορα, ὥστε μοῦ φαίνεται ὅτι ταξειδεύω εἰς
τῶννερόν μου. Εἶμεθα λοιπὸν εἰς τὸ Σουέζ;

— Εἰς τὸ Σουέζ.

— Εἰς τὴν Αἴγυπτον;

— Εἰς τὴν Αἴγυπτον, μάλιστα.

— Καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἐπομένως;

— Βέβαια.

— Εἰς τὴν Ἀφρικὴν! Ἐπανέλαβεν ὁ Πονη-
ρίδης. Ἀκόμη δὲν τὸ πιστεύω. Φαντασθῆτε, κύ-
ριε. . . Ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ ὑπάγωμεν μακρύτε-
ρα ἀπὸ τοὺς Παρισίους, καὶ ὅμως μὲν μόλις κα-
τῶρθωσα νὰ ἰδῶ τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν μητρό-
πολιν ἀπὸ τὰς ἑπτὰ τὸ πρῶτ' ἕως τὰς ὀκτῶ καὶ
σαράντα λεπτά, μετὰξὺ τοῦ βορείου σταθμοῦ καὶ
τοῦ σταθμοῦ τῆς Λυών, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ γυαλιὰ
τῆς ἀμάξης, καὶ ἐνῶ ἔβραχε ἄν καταρράκτης.
Λυποῦμαι, λυποῦμαι πολὺ! ἤθελα νὰ ξαναἰδῶ
τὰ κοιμητήρια τοῦ Περ-Λασαίξ καὶ τὰ Ἡλύσια.

— Εἴσθε λοιπὸν πολὺ βιαστικοί; ἠρώτησεν
ὁ ἀστynomικὸς πράκτωρ.

— Ἐγώ, διόλου· ὁ αὐθέντης μου εἶνε βια-
στικός. Ἀλήθεια, πρέπει ν' ἀγοράσω κάλτσαις
καὶ ὑποκάμισα. Ἀνεχωρήσαμεν δίχως τίποτε,
μόνον μ' ἓνα σάκκον.

— Ἄν θέλετε, νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς μίαν ἀ-
γοράν, ὅπου θὰ εὑρετε ὅ,τι θέλετε.

— Εἴσθε ἀληθῶς πολὺ εὐγενής, εἶπεν ὁ Πο-
νηρίδης.

Καὶ ἐκίνησαν ἀμφότεροι· ὁ Πονηρίδης ἐλάλει
πάντοτε.

— Πρέπει ὅμως νὰ προσέχω, μὴν τύχη καὶ δὲν
προφθάσω τὸ ἀτμόπλοιον.

— Ἐχετε καιρὸν, ἀπῆντησεν ὁ Φίξ, μὲν
εἶνε μεσημέρι.

Ὁ Πονηρίδης ἔσυρε τὸ γονδρόν του ὠρολόγιον.

— Καλὲ τί μεσημέρι! ἀνεφώνησεν. Εἶνε ἐν-
νέα καὶ πενήντα δύο λεπτά.

— Τὸ ὠρολόγι σας πηγαίνει ἐπίσω, ὑπέλα-
βεν ὁ Φίξ.